

HALKIN KURTULUŞU

4 Nisan 1979
500 kuruş

153

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Adana'da yüzlerce emekçi haykırdı:

«Sıkıyönetime, zam ve zulüm tedbirlerine hayır!»

*** Polis ve Jandarmanın saldırısı emekçi halkı yıldırmadı. 8 kişi gözaltına alındı.**

21 Mart 1979 tarihinde Adana'da yüzlerce emekçi proleter devrimcilerin önderliğinde düzenledikleri bir gösteri yürüyüşü ile sıkıyönetimi, faşist diktatörlüğün baskı ve saldırılarını, zamları ve Yeni Baskı Tedbirlerini protesto ettiler; sıkıyönetimin kaldırılmasını, Yeni Baskı Tedbirlerinin kaldırılmasını, zamların geri alınmasını, zorunlu tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesini ve emekçi halkın yaşama düzeyinin yükseltilmesini istediler.

Egemen sınıfların ekonomik ve siyasi baskılarının artması üzerine emekçi halk içinde yoğun bir propoganda faaliyeti yürüten Adanalı proleter devrimciler, eylem öncesinde binlerce bildiri dağıttılar, sözlü ve yazılı propoganda faaliyetine hız vererek emekçi halkı eyleme çağırdılar.

Bu çalışmaların sonucu olarak, 21 Mart 1979 günü saat 17.00 sıralarında yüzlerce emekçi, «Faşizme Ölüm, Zamlara Son», «Zamlar Derhal Geri Alınsın» pankartları arkasına toplanarak ve aynı tipteki sloganları haykırarak Çiçek Sinemasının önünden Doğumevi yönüne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş kolunda Tekel Fabrikasından, Marsa'dan, Çukobirlik'ten, Bossa'dan ve diğer bir kısım fabrikalardan gelen işçiler, Meydan Mahallesinden ve çeşitli semtlerden gelen kadınlar, okullardan gelen yurtsever devrimci gençler çoğunluğu oluşturuyordu.

Protesto yürüyüşü Doğumevi yönüne doğru devam ederken, yürüyüş koluna çevreden çok sayıda emekçi katıldı. Doğumevi'nin önüne gelindiğinde, polis ve jandarma eyleme katılan emekçileri çevirdi. Ama proleter devrimcilerin önderlik ettiği emekçiler geri çekilmediler, tersine yürüyüşe devam ettiler. Bir süre sonra da polis ve jandarma yürüyüşe devam eden emekçilere karşı saldırıya geçti. Kitlelerin üzerine dipcik ve coplarla saldırdılar. Emekçiler saldırıya cesaretle karşı koydular. Mahalle aralarında süren karşılıklı çatışma 8 - 10 dakika kadar devam etti. Bir kısım polis ve askeri araç bu çatışma sonunda tahrip oldu.

Eylem anında ve sonrasında Adana Sıkıyönetim Komutanlığının emri ile 2'si işçi, 1'i öğretmen ve 5'i yurtsever devrimci genç olmak üzere toplam 8 kişi gözaltına alındı.

Adanalı proleter devrimcilerin önderliğinde gerçekleştirilen protesto yürüyüşü her türden revizyonist tarafından engellenmeye çalışıldı. Orta yolcular ise bu protesto gösterisine katılmadılar.

Halkın Kurtuluşu emekçi halkın bir parçasıdır

Sıkıyönetim baskı ve yasaklamalarına, İzmir Valiliğinin ve polisinin engellemelerine, dağıtım güçlüklerine ve maddi olanaksızlıklara rağmen gazetemiz Halkın Kurtuluşu yayınına de-

(Devamı 3. Sayfada

HALKIN KURTULUŞU

Buhranın Devrimci Çözümü...

Son zamların ve 'Ekonomik Önlemler Paketi' nin açıklanmasından sonra, egemen sınıfların CHP reformistleri eli ile ve sıkıyönetim aracılığıyla işçi sınıfına ve emekçi halka karşı sürdürdükleri ekonomik ve siyasi saldırılar hızlanarak sürmektedir.

Bunun bir yanını, emekçi halka yeni ekonomik yükler bindirmek şeklinde kendini göstermektedir. Zorunlu tüketim maddelerine yapılan zamlar birbirini izlemektedir. Elektrik fiyatlarından, taşıma ücretlerine kadar her şey zam yemektedir. CHP Hükümeti ülkemizi emperyalist sermayeye daha çok açmak için emperyalistler önünde takla üstüne takla atmakta, emperyalist sermayeyi daha çok çekmek için yeni kurallar ve yönetmelikler hazırlamaktadır. Emperyalist heyetlerin biri gelip biri gitmektedir. İMF heyetleri alınan son ekonomik kararları yerinde görmek ve 'taze para' için koşulların uygun olup olmadığına bakmak için denetleme gezilerine çıkmakta, devalüasyon direktiflerini yenilemektedirler. Bugün bu direktifi parça parça uygulayan CHP reformistleri toptan ve yüksek oranlı bir devalüasyon için siyasal koşulların uygun olmasını beklemektedirler. Kuyruklar her geçen gün biraz daha uzamakta, yoklar listesi ve karaborsa günden güne büyümektedir.

Öte yandan bütün gericiler, bütün düzen savunucuları tam bir birlik içinde, bir yandan emekçi halkın yaşama düzeyini daha da düşürecek her türlü tedbirin alınmasında ve hayata geçirilmesinde ortak bir çaba gösterirken, bir yandan da işçi sınıfının ve emekçi halkın kazanılmış haklarını yok etmeye ve faşist diktatörlüğün siyasi saldırılarını

(Devamı 3. Sayfada

1 Mayıs'ı bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı bir mücadele günü haline getirmek için İLERİ!

1 Mayıs yaklaşıyor.

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor.

1890'dan itibaren Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olarak işçi sınıfının tarihine geçen 1 Mayıs, o günden bugüne bütün dünyada işçi sınıfı ve ezilen halklar tarafından, sömürüsüz bir dünya için bir mücadele günü olarak kutlanmaktadır.

Bu 89 yıl boyunca bütün ülkelerin işçiler her 1 Mayısta fabrikalarda, atölyelerde ve mücadele alanlarında kızıl bayrağı dalgalandırmış, birlik ve dayanışmalarını güçlendirmişler; her mücadele sonunda burjuvaziden belirli haklarını söke söke almışlar, yeni ekonomik, demokratik ve siyasi mevziler kazanmışlardır. Emperyalist zincirin parçalanması sonunda bir çok ülkede proletarya diktatörlükleri kurulmuştur. Bugün, proletarya diktatörlüğünün şanlı bayrağı Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nde coşkuyla dalgalanmaktadır.

Her 1 Mayısta olduğu gibi 1 Mayıs 1979'da da dünya işçileri ve ezilen halklar ve uluslar, gelecekteki aydınlık ve mutlu günleri coşku ile selamlayacaklar, sömürüsüz bir dünyanın gerçekleşmesi için enternasyonal dayanışmalarını daha da artıracaklardır; dünya gericiliğine karşı, emperyalistlere, sosyal-emperyalistlere ve egemen sınıflara karşı seslerini güçlü bir şekilde yükseltecekler, saflarını daha da sıklaştıracaklardır.

TÜRKİYE İŞÇİ SINIFI 1 MAYISIN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ HER ZAMAN YAŞATTI

Ülkemizde emperyalistlerin, egemen sınıfların ve her türden sendika ağalarının işçi sınıfının 1 Mayısları kutlamalarını engellemeye ve sahte 'işçi bayramları' icad ederek hedef şaşırtmaya çalışmalarına rağmen, Türkiye işçi sınıfı her 1 Mayısta fabrikaları, atölyeleri ve alanları doldurarak egemen sınıfların engellemelerini boşa çıkarmış ve 1 Mayıs'ı devrimci gösteri ve toplantılarla kutlamıştır.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşının sona ermesinden sonra, işçiler, 1921 1 Mayısında İstanbul'da gösteriler düzenledi-

(Devamı 3. Sayfada

Faşist demagoji ve gerçek

Faşist AP ve MHP gibi siyasi partilerin genel başkanları, Demirel ve Türkeş reformist CHP Hükümetine ve Ecevit'e karşı 'savaş' açtılar. Komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının reformist CHP Hükümeti eliyle açıkladığı ve uygulamaya koyduğu yeni zamlardan ve onu izleyen yeni ekonomik soygun tedbirlerinden sonra, yurt içi gezilerine çıkan, çeşitli yerlerde düzenlenen kitle toplantılarına katılan Demirel ve Türkeş, alanlarda kurulan kürsülerde gerdan kırarak, boy göstererek emekçi halk kitlelerinin ekonomik ve siyasi taleplerinin savunucusu pozlarında nutuk atmakta, reformist hükümete ateş püskürmekte ve kendi partilerini kitlelere yeni bir 'umut' olarak sunmaya çalışmaktadırlar.

Aslında ne Demirel'in, ne de Türkeş'in emperyalistlerin ve egemen sınıfların CHP reformist hükümeti eli ile başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi sınıflara yönelen yeni ekonomik ve siyasi saldırılarına hiç bir itirazları yoktur, tam tersine buhranın emekçilerin sırtına yüklenmesi için, işçi sınıfının ve emekçi halkın kazanılmış mevzilerinin ortadan kaldırılması için ve faşist diktatörlüğün her alanda daha da sağlamlaştırılması için, emperyalistlerin ve egemen sınıfların doğrudan siyasi temsilcileri olarak var güçleri ile çalışmaktadırlar. Bunun için, Yeni Baskı Tedbirlerinin bir an önce yasallaşması ve sıkıyönetim aracılığı ile siyasi saldırıların daha da artırılması ve yaygınlaştırılması için CHP reformistleri ile her alanda işbirliği yapmaktadırlar. AP ve MHP gibi faşist partiler, CHP reformistlerinin emekçi halka karşı yönelen ekonomik ve siyasi uygulamalarının özüne değil, bu uygulamaların yetersizliğine, eksikliğine ve izlenen metoda karşı çıkmaktadırlar. CHP Hükümetini, zam vb. gibi uygulamaları geç bırakarak düzeni yıprattığı, ekonomiyi bunalıma soktuğu için eleştirmektedirler. Nitekim Demirel Bursa'da yaptığı konuşmada hükümeti zamları geç yaptığı için ve bu konuda hatalı bir yöntem seçtiği için eleştirmekte ve neden devalüasyon yapılmadığını sormaktadır. Demirel aynı konuşmada, Ecevit Hükümetinin zamları topluca açıklamasını eleştirmekte ve «Zamları yedirerek yapsalardı daha iyi olurdu. Biz 1970 devalüasyonundan sonra 1971 zamlarını böyle yaptık» diyerek hem reformistlere

(Devamı 3. Sayfada

BÜTÜN DÜNYADA

İşçilerin ve emekçilerin zam ve zulüm tedbirlerine karşı mücadele deneyleri

Bütün dünyada kapitalizmin deva bulmaz buhranı giderek derinleşiyor, buna bağlı olarak da devrim ile karşı-devrim arasındaki çatışma büyüyor ve keskinleşiyor; işçi sınıfının ve ezilen halk yığınlarının dünya gericiliğine karşı sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesi bütün dünya çapında yaygınlaşıyor.

İngiltere'den Peru'ya kadar, Almanya'dan Brezilya'ya kadar egemen sınıflar, emperyalist burjuvazi ve komprador burjuvazi kapitalizmin buhranının bütün ekonomik ve siyasi sonuçlarını işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin omuzlarına yıkmak için, buhranın faturasını emekçi sınıflara kesmek için yoğun bir çaba göstermekte, kapitalizmin istikrarını sağlamak emekçi sınıflar üzerindeki sömürüyü artırmak için yeni ekonomik ve siyasi tedbirler almaktadır.

Bunun için de işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırı sistemli olarak artırılmaktadır. İşçi sınıfının tarihi olarak kazanmış olduğu ekonomik, demokratik ve siyasi mevziler bir bir ortadan kaldırılmaya çalışılmaktadır.

Bu konuda emperyalist burjuvazinin ve komprador burjuvazinin en büyük yardımcıları sosyal-demokrat iktidarlar ve revizyonist ve reformist sendika ağalarıdır. Çeşitli tipteki revizyonist siyasi hareketler de buhranın işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtına yıkılması için canla-başla çalışmaktadır. Bunun en iyi örneğine emperyalist Avrupa ülkelerinde sosyal-demokrat iktidarlarla, revizyonist ve reformist sendika ağaları arasında imzalanan ve işçi sınıfının kazanılmış haklarını yok etmeyi amaçlamaktan başka hiç bir şeye hizmet etmeyen 'Toplumsal Anlaşma'larda tanık olmaktayız. Tıpkı CHP reformist hükümeti ile sendika ağaları arasında imzalanarak uygulamaya sokulan 'Toplumsal Anlaşma'da olduğu gibi, başta İngiltere olmak üzere Avrupa emperyalist ülkelerinde çeşitli sosyal-demokrat iktidarlarla sendika ağaları arasında imzalanan 'Toplumsal Anlaşma'larla, işçi sınıfının kazanılmış hakları ortadan kaldırılmaya - grev hakkı yok edilmeye ve işçi ücretleri dondurulmaya çalışılmıştır. 'Üç dünyacı' revizyonist partiler, modern revizyonist partiler ve 'Avrupa komünistleri' bu anlaşmaları yürekten desteklemişlerdir ve desteklemektedirler.

Ülkemizde olduğu gibi, başta Avrupa emperyalist ülkeleri olmak üzere bütün emperyalist, sosyal-emperyalist ülkelerde, bütün sömürge ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde her türden karşı-devrimci, buhranın bütün sonuçlarının işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin sırtına yüklenmesi, halkların kazanılmış haklarının yok edilmesi, işçi sınıfı ve ezilen halk kitleleri üzerindeki ekonomik sömürünün ve siyasal baskının artırılması yönünde tam bir eylem birliği içindedirler.

Ama aşağıda tek tek ülkeleri ele alırken de göreceğimiz gibi, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk kitleleri, baskı ve sömürüye ve bunların artırılması yönündeki yeni uygulamalara boyun eğmemekte, yeni kölelik tedbirlerine evet dememekte; tam tersine boyuneğmez bir mücadele ile baskı ve sömürüye karşı çıkmakta, birliğini ve dayanışmasını pekiştirmekte, sömürüsüz bir dünyanın kurulması için saflarını sıklaştırmaktadır. İşçi sınıfı sendika ağalarının mücadelenin önüne kurdukları barikatları yıkmakta, kitlevi gösterilerle, işgal ve uzun süreli ekonomik ve siyasi grevlerle emperyalist burjuvaziye sürekli geri adım attırmaktadır. 'Toplumsal Anlaşma' vb. tipteki yeni ekonomik ve siyasi baskı ve saldırı tedbirlerini yırtmaktadır. Bunun en güzel örneğine, geçtiğimiz yılın son aylarında İngiltere'de, Ford fabrikası işçilerinin kararlı ve başeğmez mücadelesinde tanık olduk. Sendika ağaları ile Callaghan Hükümeti arasında imzalanan ve işçi ücretlerinin %5 oranında dondurulmasını hedef alan 'Toplumsal Anlaşma'ya rağmen, 57 bin Ford Motor fabrikası işçisi, 9 hafta sürdürdükleri grev sonunda Kasım 1978'de %17'lik bir ücret artışı bağlayarak 'Toplumsal Anlaşma'yı yırttılar. Biraz daha gerilere gittiğimizde, 1976 yılında Mısır ve Polonya halklarının mücadelesine tanık oluyoruz. 1976 sonlarında faşist Sedat yönetiminin zorunlu tüketim maddelerine yaptığı zam, Mısır işçilerinin ve emekçilerinin sert protestolarıyla karşılaştı. Fakat yükselen halk hareketi karşısında Mısır egemen sınıfları, zamları geri almak zorunda kaldılar. Gene aynı şekilde, Polonya revizyonist yönetimi, Polonya işçilerinin ve emekçilerinin yoğun kitlevi mücadelesi sonunda zorunlu tüketim maddelerine yaptığı yüksek oranlı zammı geri aldı.

Bu örnekleri istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz.

Aşağıdaki örneklerde de görülebileceği gibi, burjuvazinin işçi sınıfına ve bütün emekçilere yönelik saldırıları, işçi sınıfının mücadele seline, direniş duvarına çarparak iflas etmektedir ve iflas edecektir.

Dünya proletaryasının bu mücadele deneyleri, Türkiye işçi sınıfına ve emekçilerine de ışık tutmakta, yol göstermektedir.

● İŞÇİLERİN VE EMEKÇİLERİN GÜÇLÜ VE ÖRGÜTLÜ PROTESTO HAREKETLERİ KARŞISINDA, BİRÇOK ÜLKEDE EGEMEN SINIFLAR, YAPILAN ZAMLARI GERİ ALMAK ZORUNDA KALDILAR.

İNGİLTERE:

İngiliz tekelci burjuvazisi ve onun ekonomi-politikasını uygulayan Callaghan hükümetinin bunalımın yükünü işçilerin omuzlarına bindirmek için 'Toplumsal Anlaşma' ile beraber ücretleri dondurma, daha fazla işçiyi işten çıkarma yolundaki uygulamaları özellikle son zamanlarda yoğunluk kazandı. Sahte solcu vaadlerle işçi sınıfını aldatmaya çalışan İşçi Partisi Hükümeti, 1979 seçimleri öncesi söylediklerinin tam aksine burjuvazinin çıkarlarının savunucusu olduğunu ortaya koydu. İşçilere daha yüksek ücret, daha iyi barınma koşulları ve eğitim ve sağlık imkânları vaad eden hükümet, işçi sınıfının bu taleplerine azgın bir şekilde saldırmaktadır.

İngiliz işçi sınıfı, burjuvazi ve hükümetin saldırılarına karşı mücadele ederken, reformist, revizyonist sendika ağalarının ihanetine uğramaktadır.

Son aylarda işçi sınıfı burjuvazi, hükümet ve sendika ağalarının gerici barikatlarını aşarak peşpeşe grevler ve direnişler düzenledi.

Kamu sektörü işçileri yaşam koşullarının iyileştirilmesi amacıyla grev kararı aldılar. Temizlik işçileri, hemşireler, ambulans sürücüleri, havaalanı itfaiyecileri, su işçileri ve mezarcılar greve gittiler.

Ocak ayının ikinci haftasında, Yol Taşıma Birliği (RHA) üyesi 80 bin kamyon sürücüsü greve gitti. Sendikalı olmayan binlerce kamyoncunun, demir yolu işçilerinin ve tanker sürücülerinin de katıldığı grev İngiliz tekelci burjuvazisini köşeye sıkıştırdı.

Kamyon sürücülerinin grevlerini 500 bin sağlık emekçisinin ülkenin hemen tüm hastanelerinde başlattıkları direnişler izledi. Bu durum karşısında şaşıran emperyalist burjuvazi ve onun hükümeti azgınca işçilere saldırarak ve oto, çelik ve diğer sanayi kollarındaki 200 bin işçiyi işten çıkararak işçi sınıfının mücadelesini durdurmayı denedi. Ancak mücadele seli burjuvaziyi ölümüne tehdit ederek büyümeye devam etti. 22 Ocakta Londra'da onbinlerce işçi ücretlerinin artırılması için yürürken, yüzbinlerce işçi de işi bırakarak eylemi destekledi. Gene 22 Ocak günü NUPE (Ulusal Kamu Görevlileri Birliği) üyesi düşük ücretli 1,5 milyon kamu işçisi okulları ve havaalanlarını kapatarak, çöpleri toplamayarak, yerel idari işlerini durdurarak bir günlük eyleme geçtiler. 1926'dan bu yana en yaygın grev olma özelliğini taşıyan bu grevi, %40 ücret artışı talep eden yüzbinlerce işçi de ayrıca destekledi.

İşçi sınıfının güçlü eylemleri ile sarsılan Callaghan hükümeti, işten atmaların ve direnişçi işçilere saldırmanın yanısıra, TUK (Sendikalar Birliği)nin sendika ağaları ile ihanet anlaşmaları imzalayarak grev dalgasını kırma çalışmalarını artırdı.

Ancak işçiler hiçbir burjuva partisinin kendi haklarını savunmayacağını kavramış bulunuyorlar ve direniş ve grevlerini sürdürüyorlar. Ambulans sürücüleri ve hastane çalışanlarının grevleri devam ediyor. Nisan ayının ilk günlerinde ise, devlet memurları sendikasına bağlı tüm memurların 24 saatlik genel greve gitmesi bekleniyor.

FRANSA:

Raymond Barre hükümetinin kemerleri sıkma, işsizliği körükleme ve çelik patronlarının işyerlerini kapatarak yüzbinlerce işçiyi işten atma politikası, Fransız işçi sınıfının güçlü direnişi ile karşılaştı.

İşçi sınıfının başta Lothreigen ve Longwy olmak üzere birçok kentte başlattığı grevler aylardır sürüyor. Şubat ayının son haftasında Longwy çelik işçileri, Longwy binasını ve radyo istasyonlarını işgal ederek hükümetin ve çelik patronlarının 25 bin işyerini kapatarak işçileri işsiz bırakma politikasını protesto ettiler. Longwy'in emekçi halkı polis saldırılarına karşı barikatlar kurarak işçilerin yanında yer aldı.

Daha sonra Loire bölgesinde 100 bin işçi greve gitti. 40 bin işçi «Manü-France» bisiklet firmasının ve 1500 işyerinin kapatılmasını protesto etmek amacıyla yürüyüş düzenlerken, birçok işletmede eylemler düzenlendi ve fabrikalar işgal edildi.

2 Mart 1979 günü Paris'te 70 bin işçi işsizliği ve işten çıkarmaları protesto yürüyüşü düzenledi. İşçilere saldıran polis 165 işçiyi tutukladı.

İşçi sınıfının bu kararlı ve aktif eylemleri kitle halinde işten çıkarmaların durdurulmasını sağladı. Çelik patronları ve hükümet işten çıkarmaların durdurulduğunu açıklamak zorunda kaldı.

Almanyada çelik işçileri mücadele barikatlarında

ALMANYA:

1978 yılı Batı Almanya'da ücretlerin düşmesine, rasyonalleştirme terörüne, işyerlerinin kapatılmasına, işsizliğe ve lokavta karşı muazzam bir grev ve kitle gösterileri dalgasının yükseldiği yıl oldu. Çelik sanayindeki grev bunun en belirgin örneği oldu.

Almanya'da 50 yılı aşkın bir süredir, çelik işçileri ilk kez greve gitti. 35 saatlik iş haftası ve %5 ücret artışı talebiyle başlayan grev, diğer sanayi kollarındaki işçilerin de katılmasıyla 6 hafta sürdü.

Alman Sendikalar Birliği (DGB) patronları, işçilerin grevlerine karşı sabotaj hareketine girişerek, 40 işyerinde alınan grev kararını 8'e indirdiler.

Kapitalist patronlar, çelik işçilerinin grevini kırmak için grevin 3. gününde 80 bin işçinin işine son vererek işçileri tehdide yöneldiler. DGB patronları da kapitalistlerle tam bir uyum içindeydiler. İşçilerin güçlü muhalefetine karşın patronlarla anlaşma yoluna gittiler. Ancak işçiler, Duisburg, Mannesman ve daha birçok yerde, RGO önderliğinde, DGB patronlarının bu işçi düşmanı faaliyetlerini teşhir etti. DGB'nin «sosyal barış», «işçi işveren işbirliği» adı altında ileri sürdüğü görüş, onun ihanet çizgisinin işçiler tarafından kavranılmasını sağladı.

DGB'nin hain sendika patronları, grevin üçüncü günü işçileri, haftalık çalışma saatinin 35 saate indirilmesi talebinden vazgeçmeleri doğrultusunda karar almaya zorladılar. Bu durum, işçilerin güçlü protestosuyla karşılandı. «Grev bize zaferi getirecektir», sloganını yayan işçiler, greve devam etmede kararlı olduklarını, patronlarla uzlaşmaya yanaşmayacaklarını belirterek grev dalgasını daha da yaygınlaştırdılar. Duisburg'da 5 bin işçi gösteri yaptı.

İşçiler bu grevden zengin deneyler kazanarak çıktılar. Grev boyunca, KPD/ML ve RGO (Devrimci Sendika Muhalefeti)nin işçilere sağladığı destek, önderlik ve dayanışma sayesinde, karşı devrimci girişimler boşa çıkarıldı. Binlerce işçi, bu grevde sınıf sendikacılığı ilkeleri doğrultusunda faaliyet yürüttü. Çeşitli işkollarındaki işçilerin dayanışması sağlandı.

İşçiler bu mücadele sonunda bazı haklarını kopara kopara aldılar.

İTALYA:

İtalya kapitalizmin buhranı içine yuvarlanmış ülkelerden bir diğeridir. İtalyan emperyalist burjuvazisi de bunalımın faturasını işçi sınıfına ve emekçi kitlelere ödetmek için ücretlerin dondurulması ve işçi çıkarma politikası uygulamaktadır.

Burjuvazinin bu politikasını protesto eden işçiler, özellikle son aylarda grev ve direnişlerini artırdılar ve mücadeleyi yükselttiler.

Toscana kentinde onbinlerce işçi toplu işçi atmaları protesto amacıyla greve gittiler. Gene Napoli'de protesto yürüyüşleri düzenlendi. İşçiler kendilerine saldıran polisle çatışarak haklarını savunmada kararlı olduklarını gösterdiler. Bu eylemlere onbinlerce sağlık emekçisinin grevleri eşlik etti.

İşçi sınıfına karşı tüm gericilik birleşti. Revizyonist İKP, parlamentoda Hıristiyan Demokrat Partisi ile elele emekçilere karşı «anti-terör» yasasının çıkarılması için çalışmalarını yoğunlaştırırken, burjuva uşağı sendika patronları da işçilerin mücadelesine saldırmaktan ve işçi grevlerini kırmaktan geri durmadılar. Ücret artışı talebi ile başlayan birçok grev, revizyonist sendika ağaları tarafından kırıldı. Tıpkı ülkemizdeki sendika ağaları gibi işçilerden burjuvazi yararına fedakârlık isteyen sendikacılar, işçi düşmanı faaliyetlerinde burjuvazi ile kolkola yürüdüler.

Ancak işçi sınıfı tüm bu karşı devrimci barikatları parçalamadan haklarını elde edemeyeceğini bir kez daha kavradı.

PORTEKİZ:

Geçen yılın son ayları Portekiz'de emekçi kitlelerin burjuvaziye karşı yoğun mücadeleleri ile geçti. Portekiz burjuvazisinin, modern revizyonist ve üç dünyacı revizyonistlerin ve sendika ağalarının tüm engellemelerine ve işçi düşmanı faaliyetlerine rağmen grev dalgası Portekiz'de de yükseldi.

48 bin devlet dairesi işçisi ücretlerin yükseltilmesi ve kollektif toplu sözleşme yapılması isteği ile mücadeleye atıldı. 12 Aralık 1978'de ise gazeteciler grev ilan ettiler. Gene Portekiz radyosu işçileri ücretlerinin yükseltilmesi için direnişe geçtiler.

Turizm emekçilerinin ülke çapında başlattıkları grev geniş boyutlara ulaştı.

Başta 'üç dünyacı' revizyonistler olmak üzere, bütün revizyonistler işçilerin mücadelesine «milli ekonomiyi sarstığı» gerekçesiyle karşı çıktılar.

Ancak, işçiler kararlı olduklarını gösterdiler ve mücadeleleriyle hükümete ve kapitalist burjuvaziye boyun eğdirdiler.

İSPANYA:

Son zamanlarda İspanya işçi sınıfının kralcı faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi daha da yükseldi. İşçiler, baskı ve sömürüye karşı birçok kentte grev, gösteri ve direniş örgütlediler. Hükümetin ücretlerin dondurulması doğrultusunda çıkardığı yasanın geri alınması için yaygın kitle eylemleri düzenlendi. AOA (İşçi Meclisleri Birliği) önderliğinde 30 bin inşaat işçisinin bir ay süren grevi başarıyla bitti. Bu grev sürerken, aralarında radyo-televizyon işçilerinin de bulunduğu birçok işyerindeki işçi, direnişteki kardeşlerini destekledi.

Gene 26 Mart'ta 5700 özel okulda çalışan 50 bin öğretmen ve öğretim görevlisi ücretlerinin yükseltilmesi amacıyla süresiz greve başladı.

İşçiler bütün bu direnişleri sırasında polis saldırısına uğradılar. Ancak polis saldırısını cesaretle püskürttüler. Revizyonistlerin ve diğer işçi sınıfı düşmanlarının, işçilere karşı hükümetle birleşmelerine karşın, işçiler ekonomik isteklerinin yanında siyasi taleplerini de öne çıkardılar ve kararlıca mücadele ettiler.

PERU:

Peru'yu saran bunalım, bu bunalımdan kurtulmak için Peru egemen sınıflarının aldığı ekonomik ve siyasi baskı tedbirleri Peru halkının ayaklanmasına sebep oldu. Bu, çok sayıdaki grevde kendisini gösterdi.

İMF'nin direktiflerini uygulayan faşist cuntanın fiyat artışı politikası işçilerin güçlü protestoları ile karşılaştı.

45 bin maden işçisi sıkıyönetime ve revizyonist, reformistlerin sahte «halkçı» demogojilerine rağmen mücadele bayraklarını yükselterek kapitalistlere 3 milyon dolara mal olan 5 günlük işi bırakma eylemine gittiler.

Peru emekçi halkının mücadelesi, faşist cuntanın saldırıları ve ilan edilen sıkıyönetime rağmen, tanklı toplu saldırılar sonucu 21 emekçinin ölmesi ve 500'ün üzerinde emekçinin yaralanmasına rağmen başarıyla sona erdi. 48 saatlik bir grev sonucu %65'e varan zamlar geri alındı.

ŞİLİ:

Amerikancı faşist Pinochet diktatörlüğünün kanlı saldırıları, demokratik hak ve özgürlükleri gaspetmesi ve yüksek orandaki fiyat artışı politikası, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halk kitlelerinin çeşitli eylemleri ile protesto edildi.

Binlerce bakır maden işçisi cuntanın barikatlarını yararak direnişe geçti. Faşist Pinochet diktatörlüğü direnişçi işçilere saldırarak onlarca işçiyi tutukladı. Faşist sendika ağaları da işçi sınıfının en azılı düşmanları olarak hükümetin yanında işçilere saldırdılar. Ancak işçiler seslerini daha da yükselterek kararlı direnişlerini sürdürdüler. Birliklerini pekiştiren işçiler tutuklu arkadaşlarının serbest bırakılmasını ve %50 ücret zammının verilmesi isteklerini kararlıca savundular.

İşçilerin kararlı direnişi faşist cuntaya boyun eğdirdi. Tutuklanan işçiler serbest bırakıldı ve zam talepleri kabul edildi. Bu direniş işçi sınıfına haklarının ancak kararlı mücadeleler sonucu kazanılacağını ve korunacağını bir kez daha gösterdi.

BREZİLYA:

Brezilya'da da işçi sınıfının kararlı direnişi faşist cuntaya boyun eğdirdi.

Başkent Sao Paulo'da rafineri işçileri, 30 bin liman işçisi ve 25 bin banka emekçisi, faşist baskı ve zulme karşı, ücretlerinin artırılması talebiyle direnişe geçti. Buna 200 bin metal işçisinin direnişi de eklenince faşist cunta işçilerin isteklerine boyun eğdi ve işçiler mücadeleden başarı ile çıktılar.

Faşist demagoji ve gerçek

Baştarafı 1. Sayfada

yol ve yöntem dersi vermekte ve hem de kendi demogojik yalanlarını farkına varmadan çürütmektedir. Aslında onların egemen sınıfların yeni 'Ekonomik Tedbirler Paketi'ne hiç bir itirazlarının olmadığını, tam tersine bunun en büyük destekçileri olduğunu görebilmek için hiç uzağa gitmeye gerek yoktur. AP ve MHP paralelinde yayın yapan Tercüman ve Hergün gazetelerine, bu gazetelerin kalemşorlarının uzun bir zamandan beri yazdıkları yazılara ve yandaki çerçeve yazıda da görülebileceği gibi, I. ve II. MC dönemlerindeki uygulamalara bir göz atmak, bunun için yeter de artar bile.

Bugün AP ve MHP gibi faşist partilerin faşist demagojiyi bu kadar çok öne çıkarmalarının ve onu yeni bir boyutta bütün ülke çapında yaygınlaştırmalarının ve anti-kapitalist sloganlara sarılmalarının temelinde yatan gerçek, buhranın derinleşmesine ve CHP reformistlerinin düzenin koltuk değnekliği yapan rolünün kitlelerinin gözünde açığa çıkmasına bağlı olarak reformist demagojinin iflasının iyice sergilenmesidir. AP ve MHP gibi faşist partiler, giderek her geçen gün daha çok iflas eden reformist demagojinin yarattığı boşluğu faşist demagoji ile doldurmaya ve reformizmin etkisinden kurtulmaya başlayan halk kitlelerini, onların ekonomik ve siyasi taleplerine sahip çıkıyormuş gibi görünerek kendi etkinliklerine almaya, faşizmin kitle tabanını genişletmeye çalışmaktadırlar.

Faşistler siyasi bakımdan olgunlaşmamış kitleler için en çekici sloganlar atmakta, kendilerini 'adaletçi' ve 'toplumcu' olarak, anti-kapitalist olarak tanıtarak, bu vb demagojilere hız vererek kitlelerin anti-kapitalist taleplerini kitlelerin devrime ve sosyalizme olan özlemlerini istismar etmektedir. En gerici burjuva ideolojisi olan faşizm, yukarıda da belirttiğimiz gibi, bu yolla kitleleri aldatmaya, 'umut'suz bir durumda olan kitleleri peşinden sürüklemeye çalışmaktadır.

Öyle ki, işçi sınıfının boynuna geçirilmiş olan kölelik zincirinin daha da sıkılması için faaliyet göstermekten başka bir işlevi olmayan MİSK gibi bir faşist sendika, bugünkü koşullarda asgari ücretin üç katına çıkarılmasını talep etmektedir. Ama işçiler, asgari ücretin gerçekten üç katına yükseltilmesi için eyleme geçse, hiç şüphesiz işçi sınıfının karşısına ilk çıkacak sendika mutlaka ki MİSK olacaktır. İşçi sınıfı geçmişte bunun sayısız örneklerini yaşamıştır ve bugün de yaşamaktadır. Bugün MİSK'in böyle bir talepte bulunmasının temelinde, işçi sınıfını aldatmak ve kendine taban kazanmak yatmaktadır.

AP ve MHP gibi faşist partiler ve onların güdümündeki kuruluşlar işte bunun için, bugün faşist demagojiye hız vermişlerdir ve giderek de bu demagojiyi her alanda yaygınlaştırmaktadırlar.

Faşizmin demagojisi bugün sadece ekonomik alanla sınırlı değildir, onlar kitleleri aldatmak ve taleplerini istismar etmek için siyasi alanda da yoğun bir demagoji yürütmektedirler. Ellerindeki kan hâlâ kurumamış olan faşist Demirel ve Türkeş, bugün işkencelerden bahsedebilmekte, basın özgürlüğü savunucusu kesilebilmekte ve insan hakları demagojisine başvurabilmektedirler.

KOMPRADOR - FEODAL DÜZENİN GÖZLERDEN GİZLENMESİ

Demirel ve Türkeş gibi faşistler, bu faşist demagojinin öncülüğünü yaparken, komprador-feodal ekonomiyi, kapitalizmi ve emperyalist sömürü ve soygunu gözden gizlemek için özel bir çaba göstermekte, ve kitleler üzerinde artan ekonomik sömürü ve baskıyı CHP reformistlerinin yanlış ekonomik politikasına ve Ecevit'in ekonomi bilmemesine bağlamaktadırlar. Böylece de kitlelerin düzene yönelebilecek muhalefetini dizginlemeye, kitlelerin bilincini daha çok çarpıtarak sömürü ve soygunun daha uzun bir süre devam etmesini sağlamaya çalışmaktadırlar.

Komprador - feodal düzenin gizlenmesi, sömürü ve soygunun esas kaynağının gözardı edilmesi sadece faşistlere özgü değildir. Bu konuda bütün karşı-devrimciler arasında tam bir ideolojik ve siyasi birlik vardır. Faşistlerle, reformist ve revizyonistler arasında bu konudaki farklılık sadece nicel ve yöntem farklılığıdır.

Emekçi halk kitlelerine karşı yönelen son ekonomik soygun tedbirleri bu durumu bir kez daha ve bütün çıplaklığı ile ortaya koymuştur. Yukarıda da belirttiğimiz gibi, AP ve MHP gibi faşist partiler ve onların yandaşları, zamları vb. ekonomik soygun tedbirlerini CHP reformistlerinin yanlış ekonomik politikasına ve acizliğine bağlarken, 'CHP'yi Destekleme Cephesi'nin elebaşısı olan revizyonist ve reformistler ve aynı türden sendika ağaları ve bizzat CHP Hükümetinin kendisi, zam kararlarını MC'nin enkazına bağlamışlardır. Onlar da faşist demagojinin karşısına reformist bir demagoji ile çıkmışlardır. DİSK'in reformist ve revizyonist sendika ağaları, bir yandan zam kararlarının altına imza atarken, bir yandan da sahte demeçlerle zamlara karşı olduklarını, ama gene de CHP Hükümetini desteklemeye devam edeceklerini söylemişlerdir. Ve bugün bu politikayı harfiyen uygulamaktadırlar.

Son 'Ekonomik Tedbirler Paketi'nin açılmasından sonra bir kez daha açık bir şekilde ortaya çıktığı gibi, bütün karşı-devrimciler, faşistler, revizyonistler ve reformistler kaptializmin derinleşen buhranının emekçilerin sırtına yüklenmesinde, düzeni koruma ve güçlendirmede hemfikirdirler. Onlar kitlelere yönelen yeni baskı ve saldırıların nedenini kötü politkacılara bağlayarak, sömürü ve soygun düzenini gözlerden gizlemeye çalışmakta, emekçi halkın düzene yönelen muhalefetini dizginlemeye çalışmaktadırlar. Onlar arasındaki farklılık niceldir ve reformistlerle faşistler arasındaki çatışmanın temelinde yöntem çatışması yatmaktadır.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların CHP reformist hükümeti eli ile uyguladığı son ekonomik baskı tedbirleri bu gerçeği bir kez daha ve bütün çıplaklığı ile gözler önüne sermiştir.

MC Hükümetleri : Zam, İşsizlik, Sömürü ve Soygun

Bugün Demirel ve Türkeş gibi azılı faşistler, kitlelerin ekonomik taleplerinin savunucusu olarak ortada dolaşmakta ve kendilerinin emperyalizmin ve egemen sınıfların temsilcileri ve sözcüleri olduklarını gizlemeye çalışmaktadırlar.

Bunun sadece bir demagoji olduğunu I. MC döneminin uygulamaları dahi tek başına çürütmeye yetmektedir. I. MC döneminde;

— TL'nin değeri %17,6 oranında devalüe edildi.

— 1975 Martından 1976 Aralık'ına kadar hayat %120 oranında pahalandı. Zorunlu tüketim maddelerine değişik zamanlarda yapılan zam oranları en az %50'nin üzerine çıktı.

— Buna karşılık aynı dönemde işçi ücretleri %30, tarım ürünleri taban fiyatları %8 arttı. 1974 yılında 1200 TL. olan asgari ücret I. MC döneminde 1800 TL'ye yükseltildi. 1976 yılında bir yıl öncesine göre fındık taban fiyatlarındaki artış %3 ile, buğday taban fiyatlarındaki artış %4 ile sınırlandırıldı.

— Sadece MC'nin kuruluş tarihi olan 31 Mart 1975 tarihinden 30 Mart 1976 tarihine kadar 5056 işçi işten atıldı. Sadece Renault fabrikalarında fazla ücret istedikleri için 2700 işçinin işine son verildi. Yine aynı dönemde 100'e yakın öğretmenin ve 210 teknik elemanın işine son verildi, devlet dairelerinde 800'e yakın kişi başka yerlere sürüldü. 1977 yılında işsizlik oranı %13,4'e yükseldi. İşsiz sayısı ise 2,5 milyon kişi idi.

— Komprador burjuvazinin bir kesiminin kâr oranı 1975 yılında %22,5 iken, bu oran 1976 yılında %27'ye yükseldi.

— Faşist MC döneminde 100'den fazla devrimci ve yurtsever faşist diktatörlüğün resmi ve sivil faşist cinayet mangaları tarafından katledildi.

— I. MC döneminde devrimci ve demokrat yayınlar üzerindeki baskı ve engellemeler en yüksek noktasına ulaştı. Devrimci gazetelerin sahip ve sorumluları hakkında gizli örgüt davaları açıldı.

Halkın Kurtuluşu

Baştarafı 1. Sayfada

vam etmekte ve bütün ülke çapında dağıtılmaktadır.

Ancak dağıtım güçlüklerinden dolayı birçok bölgede gazetemiz emekçi halkın eline normal zamanından daha geç bir sürede geçmektedir.

Bütün baskı ve engellemelere rağmen, gazetemiz Halkın Kurtuluşu yayınını aralıksız olarak sürdürmeye kararlıdır. Bunun için de işçilerin, köylülerin, memur ve öğretmenlerin ve halk gençliğinin desteğine güvenmektedir.

1 Mayıs'ı

Baştarafı 1. Sayfada

ler. İstanbul emperyalistler tarafından işgal edilmiş olmasına rağmen tranvay ve tersane işçileri 1 Mayıs günü greve gittiler. Mavi işçi tulumları giyip, kırmızı boyun bağları takan işçiler, yakalarında kızıl rozetlerle gösteriler düzenlediler. Sosyalist Fırka'nın Genel Merkezinde toplantı yaptılar. Böylece 1 Mayıs 1921 gösterileri anti-emperyalist gösterilere dönüştü.

1922'de ise 1 Mayıs sadece İstanbul'da değil, ilk kez olarak başka şehirlerde de kutlandı. İstanbul'da ve İstanbul dışında Ankara, Adapazarı ve İzmit'te işçiler 1 Mayıs günü yakalarına taktıkları kızıl rozetlerle gösteriler düzenlediler, bildiriler dağıttılar ve Enternasyonal Marşını söylediler.

1923 yılında ise, Kemalist burjuvazi 1 Mayıs kutlamalarını çeşitli baskı ve tehditlerle engellemeye çalıştı. 1 'Mayıs yaklaşırken, '1923 Tevkifatı' tezgahlandı. 20 işçi 'vatana ihanet' düzmece suçu ile mahkemeye sevkedildi. Reui (tütün) işçilerinin grevi uygulanmadı. Adapazarı'ndaki işçi gösterisi engellendi. Buna rağmen 1 Mayıs, Ankara'da Askeri Fabrika işçileri, şimendifer işçileri, mürettipler ve fırıncılar tarafından kutlandı. Mürettiplerin grevi nedeniyle o gün gazeteler yayınlanmadı.

Gene aynı yıl, İzmir'de toplanan İzmir İktisat Kongresinde, işçi sınıfının boyuneğmez mücadelesinin bir sonucu olarak 1 Mayıs 'İşçi Bayramı' olarak kabul edildi. Fakat Kemalist burjuvazi, şçi sınıfı üzerindeki baskıların bir sonucu olarak, 1 Mayıs öncesi baskı ve saldırılarını 1924 yılında da sürdürdü. İşçilerin dağıttığı bildiriler toplatıldı, yüzlerce işçi gözaltına alındı. Amele Birliği'nin çıkardığı Çelik Kol gazetesi toplatıldı, Aydınlık Gazetesinin yönetim yeri polis tarafından basıldı. Buna rağmen Kemalist burjuvazi 1 Mayıs kutlamalarını bütünüyle engelleyemedi. Ankara'da işçiler toplantı ve gösterilerle 1 Mayısı kutladılar ve işçi sınıfının taleplerini gür sesleri ile haykırdılar.

Gene aynı şekilde 1925 yılında da birçok işçi gözaltına alındı ve tutuklandı.

1928 yılında ise, işçilerin çoğu 1 Mayısta çalışmadı. Fakat İstanbul Valiliğinin izin vermemesinden dolayı o yıl da 1 Mayıs kutlanamadı.

1928 yılından itibaren Kemalist burjuvazinin baskıları daha da yoğunlaştı. Bu yıldan itibaren 1 Mayıslar işçi sınıfı tarafından güçlü gösterilerle kutlanamadı. Fakat egemen sınıflar işçi sınıfına 1 Mayıs'ın anlamını hiç bir zaman unutturamadılar. İşçi sınıfı faşist diktatörlüğün azgınlaşan saldırıları altında dahi 1 Mayısı fabrikalarda ve atölyelerde çeşitli toplantılarla kutlamaya devam etti.

Uzun bir sessizlik döneminden sonra, 1 Mayıs İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü kitlesel olarak 1976, 1977 ve 1978 yıllarında kutlandı.

1977 1 Mayısı başta İstanbul olmak üzere ülkenin daha birçok yerinde kutlandı. Faşist diktatörlüğün özel cinayet örgütleri 1977 1 Mayısında sosyal-faşistlerin hazırladığı zeminden de yararlanarak İstanbul 1 Mayıs Alanında toplanan yüzbinlerce emekçinin üzerine otomatik silahlarla ve panzerlerle saldırdılar, 36 emekçiyi katlettiler, yüzlerce emekçiyi yaraladılar. Daha sonra da bu insanlık dışı ve planlı katliamı, 'iki solcu grup arasındaki çatışma' olarak lanse ederek, işin içinden sıyrılmaya çalıştılar. Ama bu demagoji tutmadı ve kısa zamanda bu katliamın MİT, Kontr-Gerilla ve MHP gibi faşist diktatörlüğün özel cinayet örgütleri tarafından düzenlendiği bütün çıplaklığı ile açığa çıktı.

1978 1 Mayısı ise, bütün ülke çapında ve proleter devrimcilerin önderliğinde güçlü bir şekilde kutlandı. Bütün revizyonist ve reformistler ve DİSK'in sendika ağaları İstanbul'daki kutlamayı bir resmi geçite dönüştürürken, proleter devrimcilerin önderliğinde, ülkenin bir çok yerinde, Ankara'da, Dersim'de, İzmir'de, Eskişehir'de, Kayseri'de, Amasyada, Gaziantep'te, Kars'ta, İskenderun'da, Adana'da, Uşak'ta ve daha pek çok yerde alanları dolduran işçiler, köylüler, memurlar, öğretmenler, gençler, emekçi kadınlar faşist diktatörlüğe, cinayet ve katliamlara karşı, egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı, zam ve zulüm tedbirlerine karşı kinlerini ve nefretlerini haykırdılar, dayanışmalarını güçlendirdiler, mutlu ve aydınlık günlere olan inançlarını bir kez daha dile getirdiler, mücadele bayrağını bir kez daha göndere çektiler. Proleter devrimcilerin önderliğinde kutlanan 1978 1 Mayıslarına bütün ülke çapında 80 binin üzerinde emekçi katıldı.

1 MAYIS 1979'A DOĞRU

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü olan 1 Mayıs yaklaşırken, egemen sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırıları giderek yoğunlaşmaktadır. Egemen sınıflar CHP reformistleri eli ile buhranın faturasını emekçi halka kesmeye çalışmaktadır. Faşizmin yeni bir saldırı silahı olan sıkıyönetim aracılığıyla, egemen sınıflar işçi sınıfının, emekçi halkın ve halk gençliğinin kazanılmış haklarını ortadan kaldırmaya, siyasi ve demokratik mevzileri bir çırpıda yok etmeye çalışmaktadırlar. Resmi ve sivil faşist cinayet mangalarının saldırı ve katliamları atbaşı gitmektedir. Yeni zamlarla, egemen sınıflar halk üzerindeki ekonomik sömürüyü artırmaya çalışmaktadırlar.

Bu konuda egemen sınıfların en büyük yardımcıları reformistler ve her renkten sendika ağalarıdır.

Revizyonistler ve reformistler ve aynı türden sendika ağaları bir yandan 1 Mayısın anlamını işçi sınıfına unuturmaya çalışırken, bir yandan da onu her zaman yaptıkları gibi bir resmi geçit şekline dönüştürmenin hazırlığı içindedirler.

Ama işçi sınıfı ve ezilen halk kitleleri, egemen sınıfların saldırı ve baskılarına boyun eğmemeye, reformist ve revizyonist barikatları aşmaya kararlıdır.

Bütün baskı ve engellemelere rağmen, işçi sınıfı, emekçi halk kitleleri ve halk gençliği 1 Mayıs 1979'u da proleter devrimcilerin önderliğinde bütün ülke çapında kitle gösterileri ile ve çeşitli eylem biçimleri ile kutlayacaktır. 1 Mayıs egemen sınıfların ekonomik ve siyasi saldırılarına karşı, sıkıyönetime, zam ve zulüm tedbirlerine karşı bir mücadele ve eylem günü olacaktır.

1 Mayıs proletaryanın azami-asgari programına bağlı olarak, Eylem Platformumuzun hayata geçirilmesi için bütün ülke çapında mücadele bayraklarının, kızıl bayrakların yükseldiği bir gün olacaktır, bir mücadele, birlik ve dayanışma günü olacaktır.

1 Mayıs bütün anti-faşist demokratik güçlerin bir platform temelinde bir araya geldikleri, birlik ve dayanışmalarını güçlendirdikleri bir eylem birliği günü olmalıdır.

1 Mayısı bütün ülke çapında faşist diktatörlüğe karşı bir mücadele günü haline getirmek için, ülke çapında işçilerin, köylülerin, memurların, öğretmenlerin, emekçi kadınların, halk gençliğinin en geniş birliğini ve dayanışmasını sağlamak için İLERİ!

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi : TEOMAN GÖRAL * Sorumlu Yazıişleri Müdürü OSMAN TAŞ * Yönetim yeri : 2. Beyler 848 Sokak No. 90/213 Konak İzmir * Yazışma adresi : TEOMAN GÖRAL PK: 71 Konak-İzmir Abone şartları : Yurt içi 6 aylık 125 TL. Yıllık 250 TL. Yurt dışı iki katıdır. Basıldığı yer Uğur Ofset Matbaası

Buhranın

Baştarafı 1. Sayfada

artırmaya çalışmaktadırlar. CHP reformistleri kırsal bölgelerde 'Toplumsal Anlaşma' nın uygulanmasının yeni bir adımı olarak, Karadeniz Bölgesinde tütün başfiyatın 87 TL. gibi gülünç bir rakamla sınırladılar. Asgari ücret üzerinde reformistlerden, faşistlere, revizyonistlerden sendika ağalarına kadar bütün gericiler arasında pazarlıklar sürmektedir. Bütün siyasi gericiler, egemen sınıfların isteğine uygun olarak asgari ücreti mümkün olan en düşük düzeyde tutarak işçi sınıfı üzerindeki ekonomik köleliği daha da perçinlemeye, burjuvazinin kârına yeni kârlar katmaya çalışmaktadırlar. Ekonomik platformdaki saldırılar, siyasi saldırı ve baskılarla atbaşı gitmektedir. Bütün ülkede sıkıyönetimin emekçi halka, onun ekonomik ve siyasi haklarına karşı saldırıları sürmektedir. Valiler birer sıkıyönetim gibi davranmakta, en küçük demokratik ve siyasi mevzileri yok etmeye çalışmaktadırlar. İşçi sınıfını ve emekçi sınıflar üzerindeki baskıyı ağırlaştırmak için gezici polis timlerinden, Yeni Baskı Tedbirlerine kadar bir dizi yeni tedbir uygulamaya konulmaya çalışılmaktadır.

Bu listeyi istediğiniz kadar uzatabilirsiniz. Bugünkü durumu bir kez daha ortaya koymaktaki amacımız, bugün egemen sınıfların ve her türden siyasi gerici mihrakın buhranı ve onun ekonomik ve siyasi sonuçlarını nasıl halk kitlelerinin sırtına yıkmak için, faturayı halka kesmek için canla başla çalıştıklarını yeniden ve altını çizerek göstermek istememizdir.

Bu durumda ne olacaktır? Ya emperyalistlerin ve egemen sınıfların bütün alanlarda sürdürdükleri saldırılar daha da yoğunlaşacak ve işçi sınıfı ve emekçi halk tam bir kölelik duvarı içine hapsedilecek; ya da emekçi halk kitleleri bu sömürü ve soygun düzeninin kurtarıcısı olmadığını göstererek buhranı egemen sınıfların sırtına yıkacak ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarına son verme yolunda güçlü ve önemli adımlar atacaktır... Yani buhranın ya karşı-devrimci, ya da devrimci çözümü vardır.

Buhranın devrimci çözümü, mücadelenin önündeki her türden revizyonist ve reformist barikatları yıkarak, sahte çözüm yollarını ve reformist platformları reddederek, bütün emekçilerin, bütün devrimcilerin, bütün anti-faşist demokratik siyasetlerin bir eylem platformu temelinde birleşmesinden, sınıf mücadelesini doğru hedefler temelinde yükseltmelerinden geçer.

Bugün koşullar bunun için elverişlidir ve giderek daha fazla olgunlaşmaktadır.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın talebi de budur.

Buhranın devrimci çözümü de buradan geçmektedir.

ZİNDANLAR BOŞALSIN

12 Mart hükümlülerine özgürlük

Başta 12 Martın hükümlüleri olmak üzere birçok ömür boyu hükümlü Anayasa Mahkemesinin uyguladığı eşitsizlik yüzünden serbest bırakılması gerekirken hâlâ demir parmaklıkların arkasındadır. Bilindiği gibi tüm devrimciler, ilericiler ve demokratlar 1803 sayılı yasadaki eşitsizliğin giderilmesi için çeşitli girişimlerde bulunmuşlar, ancak Anayasa Mahkemesi üye yetersizliği gibi sudan sebeplerle bu yasanın yeniden ele alınmasını geciktirmişti. Geçenlerde toplanan Anayasa Mahkemesi ise, eşitsiz uygulamayı yeni bir biçime sokmuştur. Anayasa Mahkemesinde alınan karar gereğince meseleye hiçbir açıklılık getirilmemekte ve cezai sorumluluklar savcılara devredilmektedir. Böylece savcıların yorumlamalarına bırakılan konu, hükümetin de desteğiyle hiçbir değişiklilik getirmemekte ve ömür boyu hükümlülüler zorla zindanlarda tutulmaya çalışılmaktadır.

Bilindiği gibi, 1803 sayılı Af Yasası gereğince müebbet cezaya çarptırılanlarla muvakkat cezaya çarptırılanların arasında ikili bir durum ortaya çıkmıştı. Muvakkat hürriyeti bağlayıcı cezalarda, önce tüm cezanın 1/3 indirilmiş, daha sonra ise 12 yıllık af kalan cezadan düşürülmüştü. Müebbet cezaya çarptırılanlar ise, daha ayrı bir uygulamaya tabi tutuldular. Müebbet hapse mahkum olanların ilk önce 12 yıllık afları tüm cezalarından düşülmüş ve ardından 1/3 indirim uygulanmıştı. Bu ise müebbet hapse mahkum olanların aleyhine ortalama 4 yıllık bir fark yaratmaktadır.

Yıllardır müebbetler ve özellikle 12 Mart siyasi hükümlülerine karşı girişilen yasal olmayan uygulamaların ayyuka çıkması Anayasa Mahkemesini konu üzerinde bir «değişiklik» yapmaya zorlamıştır. Ancak Anayasa Mahkemesi bir değişiklik yaparken, bir yeni maddeyle yıllardır uyguladığı eşitsizliklerine bir yenisini eklemiş ve bir ek maddeyle uygulamayı savcıların «dirayetine» bırakmıştır. İşte bu ek maddeye dayanan Niğde Savcısı 12 Mart hükümlülerinin salınmasını engellemekte ve burjuva yasalarını dahi çiğneyerek onlarca devrimciyi cezaevinde tutmaktadır.

Zorla zindanlarda tutulan 12 Mart hükümlüleri derhal serbest bırakılmalıdır. Bütün hükümlüler salıverilmelidir.

Mamak Askeri Cezaevi :

Sıkıyönetim komutanlıkları ve savcıları tarafından binlerce kişinin doldurulduğu zindanlardan biri de Mamak Askeri Ceza evidir. 3000'e yakın kişinin tutulduğu cezaevinde faşist terör estirilmekte, faşistlerle devrimciler aynı koğuşlarda tutularak güya «kardeşlik» sağlanmakta içtimaya geçirilen tutuklulara hakaret edilmekte, dayak atılmakta, konuşmalar ve sigara içmeler inzibatların iznine bağlanarak insanlara işkence edilmekte, faşist propaganda, yemek duaları ve «ordunun büyüklüğü» propagandalarıyla yılgınlık yaratılmaya çalışılmakta ve muhbirlik körüklenerek tutukluların birliğinin dağıtılmasına çalışılmaktadır.

Ayrıca göz altındakiler ve tutuklu bulunanlardan hasta olanlara ilaç verilmemekte, bir yatakta yatırılan 3 kişiye bir kap yemek verilerek tutuklular açlığa mahkum edilmektedir.

Gözaltındaki ve tutuklu devrimciler bütün bu baskılara ve işkencelere karşı mücadele etmekte ve bütün tutukluların baskılara karşı birliğini sağlamaya çalışmaktadırlar.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

UŞAK:

Uşak Kilim Dokumevi işçilerinin kararlı direnişi patrona boyun eğdirdi. İşçiler mücadele sonucu bazı isteklerini kabul ettirdiler.

Sendikasız ve sigortasız olarak, hiçbir sağlık tedbirinin olmadığı soğuk yerlerde 12 saat çalıştırılan ve hiçbir sosyal hakları olmayan 240 civarındaki kilim işçisi, geçtiğimiz aylarda ücretlerinin artırılması ve sosyal haklar sağlanması talepleri doğrultusunda direnişe geçtiler.

Patron ve polis baskısına rağmen kararlı bir şekilde sürdürülen ve bir ay devam eden direniş sonucu işçilerin parça başına aldıkları ücretlerinde artış sağlandı.

Patron direniş sebebiyle hiç bir işçiyi işten atmamayı ve parça başına 4 ila 10 lira zam yapmayı kabul etmek zorunda kaldı.

ADANA:

Adana Turistik Yıldız Gazinosu emekçileri patronun yoğun baskısını ve sosyal haklarının tanınmamasını protesto amacıyla direnişe geçtiler.

Üyesi bulundukları Adana Oleyis şubesi yöneticilerinin işçilerin sorunlarıyla ilgilenmemesi ve patronla işbirliği yapması üzerine işçiler Oleyis'ten ayrılarak Müzik-İş'e üye oldular.

Patronun angarya çalışmayı reddeden bir işçiyi işten atması üzerine işçiler orkestra bölümü işçileriyle de birleşerek direnişe geçtiler. Direniş sonucu işçiler birtakım haklarını aldılar.

ANKARA:

Ankara Tekel Transit Deposu'nda çalışan işçilerin mücadelesi gelişiyor.

Tekel deposunda çalışan 60'a yakın işçi, 11 saat çalıştırılmalarına rağmen ücretlerinin 10 saat üzerinden ödenmesini protesto etmekte ve servis aracının verilmesi, işe gidiş gelişte geçen sürenin çalışma saatine sayılması «posta başı»ların işçiler üzerindeki baskısının sona ermesi, işe alınmış bulunan az sayıdaki faşistin işçilere yönelik saldırılarının sona ermesi ve faşistlerin atılması talepleri doğrultusunda mücadele etmektedirler.

İZMİR:

İzmir Sümerbank Fabrikası işçileri fabrikadaki kötü yaşam koşullarına ve sendika ağalarının işçiler üzerindeki oyunlarına karşı mücadele ediyorlar.

İşyerinde işçilere verilen yıllanmış bayat etler ve hiçbir besin değeri olmayan bozuk yemekler işçilerin sağlıklarının bozulmasına sebep olmaktadır.

Mart ayının ikinci haftasında bozuk yemeklerden 100 işçi zehirlenerek hastaneye kaldırıldı. İşçiler bu olayı protesto ettiler ve durumu bildirilerle teşhir ettiler.

2500 işçinin çalıştığı işyerinde yetkili olan Teksif Sendikasının sendika ağalarının sürekli olarak işçilerin mücadelesine engel olması üzerine işçiler Tekstil Sendikasına geçtiler. Ancak sendika ağalarının işçiler üzerindeki oyunları tam da bu noktada ortaya çıktı. Patron Teksif Sendikasının yetki süresi dolmadığı için TEKSTİL Sendikasını tanımadığını söylerken, Tekstil'in sendika ağaları yetki için hiç bir mücadele yürütmemekte ve Teksif'in sendika ağaları da işçilere «Nasıl mı? Haydi Tekstil haklarınızı savunsun da görelim» diyerek adeta işçilerle dalga geçmektedirler.

Sendika ağaları 100 işçinin zehirlenmesi olayını da «Olur böyle şeyler» diyerek geçiştirdiler.

İzmir Sümerbank işyeri işçileri «sınıf sendikacılığının önemini kavradıklarını, bundan sonra sendika ağalarına karşı daha tutarlı mücadele edeceklerini, patron ve sendika ağalarının oyunlarını ve baskılarını boşa çıkaracaklarını» belirtmektedirler.

KDZ. EREĞLİSİ:

Erdemir'de toplu sözleşme döneminin yaklaşmasıyla birlikte sendika ağalarının post kavgası da kızıştı. İşçi sınıfına karşı düşmanlık, egemen sınıflara uşaklık temelinde yarışa giren Maden-İş'in revizyonist yöneticileri ile Dev Maden-İş'in reformist yöneticileri, işçilerin kimin tarafından burjuvaziye peşkeş çekileceğinin kavgasını yürütürken, öte yandan da işçilerin sınıf sendikacılığı yolundaki mücadelesini işbirliği halinde bastırmaya çalışmaktadırlar. «İşçi sınıfının birliği» laflarını sakız gibi çiğneyen Maden-İş'li revizyonistler ve onları «komünist» olarak niteleyerek oy avcılığı yapan Dev Maden-İş yönetimi ve Şükrü Özbayrak, işçileri «Kürt, Laz, yerli, yabancı» diye ayırarak kışkırtıcılık yapmakta ve işçileri birbirine düşman ederek kendi koltuk kavgalarına alet etmeye çalışmaktadırlar.

Zengin mücadele tecrübelerine sahip olan Erdemir işçileri her iki sendikaya karşı mücadele etmektedirler. İşçiler Maden-İş'i yetkisiz kıldıktan sonra çeşitli dalaverelerle devrimci muhalefetlerini kendi sendikasına kanalize etmeye çalışan Şükrü Özbayrak'a karşı da kararlıca mücadele ediyorlar.

Maden-İş ve Dev Maden-İş yöneticleri birbirini sözde eleştirirken, aynı yöntemlere baş vurmaktadırlar. Maden-İş'li revizyonistler, 300 kişilik ünitede işçilerin onayı alınmadan keyfi olarak 3 kişilik komisyon oluşturan ve bu komisyonla «Sözleşme Taslağı» hazırlayan reformist Şükrü Özbayrak'ın bu taslağını resmileştirmeye çalıştılar. Buna karşı çıkan işçiler komisyona üniteden devrimci arkadaşlarını seçtiler ve işçilerin taleplerini içeren bir taslak hazırladılar. Maden-İş'in revizyonist yöneticileri işçilerin desteği ile seçilen komisyonu tanımadılar, seçimlerin iptal edileceğini belirterek işçi düşmanı yüzlerini bir daha gösterdiler.

2 Mart'ta düzenledikleri toplantıyı işçilerden gizli tutan Maden-İş yöneticleri, toplantı haberini alan ve toplantıya katılarak sendika ağalarını teşhir eden işçilerin konuşmalarını engellemeye çalıştılar. Devrimci bir işçinin konuşması mikrofon elektriği kesilerek engellendi. Ancak işçiler mikrofonsuz da olsa konuştular ve sendika ağalarını teşhir ettiler.

3 Mart günü «Genişletilmiş İcra Kurulu Toplantısı» adıyla bir toplantı daha düzenlendi. Bu toplantıda daha da saldırganlaşan revizyonistler, devrimci işçilerin konuşmalarını yasakladılar. Böylece onların «işçilerin söz ve karar sahibi olduğu» yollu yalanları bir kez daha ortaya çıktı.

Maden-İş ve Dev Maden-İş'li sendika ağalarının işçi düşmanı faaliyetlerini yakından tanıyan Erdemir işçileri bugün tüm sendika ağalarına karşı kararlıca mücadele etmekte ve sınıf sendikacılığı yolunda ilerleyerek Devrimci Demir-İş'in Ereğli şubesini kurma çalışmaları yürütmektedirler.

Sıkıyönetimin emekçi halka karşı yeni saldırıları

Egemen sınıfların ve Ecevit Hükümetinin çeşitli demogojilerle uzun süre yaşatmaya çalıştığı sıkıyönetim, geçtiğimiz hafta boyunca emekçi kitlelere yönelik saldırı ve baskılarına devam etti.

Son bir hafta da, öncekiler gibi kitle hareketlerine saldırılarla, mahalle baskınları ve birçok kişinin tutuklanması ve gözaltına alınması ile geçti.

Sıkıyönetimin bir haftalık uygulamalarından bazıları şöyle sıralanabilir:

— 24 Mart günü Adana'da faşistlerin bir kahveyi taramaları, bir kişiyi öldürüp 7 kişiyi yaralamasını bahane eden sıkıyönetim askeri birlikleri Adana Mithatpaşa mahallesini basarak mahalle halkına hakaret ettiler ve hiçbir suçu olmayan birçok kişiyi gözaltına aldılar.

— 21 Mart günü Adana'da sıkıyönetimi, zam ve zulüm tedbirlerini protesto eden halka ve devrimcilere saldıran polis ve askeri birliklerce yürüyüşe katılan emekçilere zırhlı araçlarla ve dipçiklerle saldırıldı ve 8 kişi gözaltına alındı.

— Ankara'nın Balgat semtinde 24 Mart günü faşistlerin saldırısına uğrayan onlarca kişi sıkıyönetimce gözaltına alındı. Gene Sıhhiye'de duvarlara «Sıkıyönetime Hayır» sloganları yazan devrimciler polisçe kurşunlandı. Yaralanan bir devrimci gözaltına alındı.

— 25 Mart günü Başbakan yardımcısı Faruk Sükan, «Silahlı Kuvvetlerimiz teyakuz durumunda bulunmaktadır» derken, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığına bağlı birliklerce İstanbul Küçükköy'de terör estirildi. Albay Ömer Öziskender yönetiminde semt halkı yataklarından kaldırılarak halka hakaret edildi, evler didik didik edilerek ev eşyaları parçalandı ve 10 kişi gözaltına alındı.

— Başta Ankara ve İstanbul olmak üzere birçok sıkıyönetim bölgesinde Kızıldere katliamını protesto eden onlarca devrimci gözaltına alındı.

Filistin ve Arap halklarına karşı yeni bir komplo : Mısır-İsrail barış anlaşması

Kâğıt üzerinde kalacak bir anlaşma

ABD emperyalizminin elebaşısı Carter'in ve diğer emperyalist temsilcilerin Ortadoğu'da Mısır ile İsrail arasında mekik dokumasından sonra, 26 Mart akşamı şaşaalı bir törenle Beyaz Saray'da Amerikan emperyalizminin gözetimi altında Mısır ile İsrail arasında bir 'Barış' Anlaşması imzalandı.

Bu 'Barış' Anlaşması ile, Amerikan emperyalistleri Ortadoğu'da uşaklarından ikisini, Mısır ve İsrail egemen sınıflarını ekonomik, diplomatik, siyasi ve askeri olarak kendine daha iyi bağlamış oldu, bölgedeki hegomonyasını güçlendirme yolunda yeni ve ileri bir adım daha atmış oldu.

Amerikan emperyalistleri, Mısır faşistleri ve İsrail siyonist yayılmacıları bu anlaşmanın altına imza atarak, İsrail'in bölgedeki varlığını ve emperyalizmin kuklası olması görevini meşrulaştırmakta ve Arap halklarının bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesini boğmayı, özellikle de Filistin halkının boynuna yeni kölelik zincirleri takmayı amaçlamaktadırlar.

MÜKAFATIN BEDELİ

Mısır - İsrail 'Barış' Anlaşmasının ardından Amerikan emperyalistlerinin Mısır faşistlerine 3, İsrail siyonistlerine 2 milyar dolarlık kredi vereceği açıklandı. Amerikan emperyalistleri, böylece, Mısır ve İsrail ekonomisini buhrandan 'kurtarmak' için çaba gösterirken, daha da önemlisi yeni bir emperyalist sermaye ihracı ile Mısır ve İsrail ekonomisini tam anlamı ile kendine bağlamayı hedeflemektedir.

Mısır faşistleri ve İsrail siyonistleri ise, bu 'mükâfatın' bedeli olarak, Amerikan emperyalistlerine Ortadoğu'da yeni kolaylıklar sağlamaktadırlar. Anlaşma hükümlerine göre, Amerikan emperyalistleri, diğer kolaylıkların yanında, bundan böyle Hayfa ve Aşdad'da bulunan deniz üslerini ve bunun yanısıra iki İsrail deniz üssünü tam ve doğrudan denetimleri altında bulunduracaklar. Bu ise, Amerikan emperyalistlerinin Ortadoğu'daki uşaklarının yanında, Arap ve Filistin halklarına karşı bundan böyle daha doğrudan saldırıya geçmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

Ayrıca Mısır faşistleri, anlaşma hükümleri gereğince, İsrail savaş gemilerinin Süveyş Kanalından geçmesine izin vermektedir. Böylece, İsrail siyonistleri Mısır faşistlerinin de yardımıyla bundan böyle Amerikan emperyalistlerinin çıkarlarını Ortadoğu dışındaki bölgelerde de 'koruyabilecekler'.

FİLİSTİN HALKININ GELECEĞİ

Anlaşmaya göre, Filistin halkının geleceği, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki uşaklarından ikisi, Mısır ve İsrail tarafından üstlenilmektedir. Anlaşmanın 3. maddesine göre, Batı yakasında Filistin halkının 'özerklik' elde etmesi, Mısır ile İsrail arasında yapılacak bir dizi görüşme ile 'çözümlenecek'.

Böylece kuzunun geleceğinin tayin hakkı aç kurtlara verilmektedir. Filistin halkına karşı yeni bir komplo düzenlenmektedir. Filistin halkının toprak ve özgürlük mücadelesi, kendi geleceğini tayin etme hakkı tümüyle yok edilmeye çalışılmaktadır.

BU ANLAŞMA KÂĞIT ÜZERİNDE KALACAKTIR

ABD emperyalistlerinin gözetiminde imzalanan Mısır - İsrail 'Barış' Anlaşması, bütün Arap halkları, Filistin halkı tarafından ve ilerici ülkeler ve halklar tarafından şiddetle protesto edilirken, Çin sosyal-emperyalistleri bu ihanet anlaşmasını yürekten ve hararetle desteklemektedirler. Ve hatta onlar daha da ileri giderek, Amerikan emperyalistlerinin, Mısır faşistlerinin ve İsrail siyonistlerinin Filistin halkına karşı giriştiği komploya başka bir yönden, Filistin halkına yaptığını açıkladığı 'yardım'ı anlaşmanın imzalanmasından 4 gün önce durdurarak ortak oldu.

Sovyet sosyal-emperyalistleri ise, anlaşmanın karşısında olduğunu açıkladı. Ama sosyal-emperyalistlerinin anlaşmaya karşı çıkmasının nedeni, Arap ve Filistin halkının yanında olmasından değil, Ortadoğu'da Amerikan emperyalistleri ile yürüttüğü hegomonya mücadelesinden kaynaklanmaktadır. Bununla Arap ve Filistin halklarının mücadelesinden kendi emperyalist çıkarları için yararlanmayı amaçlamaktadır.

Ama emperyalistlerin ve bütün gericilerin çabaları boşuna. Filistin halkının ve Arap halklarının mücadelesi bütün barikatları yıkarak, bütün ihanet anlaşmalarını tarihin çöplüğüne atarak ilerleyecektir.

Mısır - İsrail İhanet Anlaşması da kâğıt üzerinde kalacaktır.

Roter Morgen : "YDGF açılmalıdır"

Almanya Komünist Partisi / Marksist-Leninist'in yayın organı Roter Morgen gazetesi 9 Mart 1979 tarih ve 11/79 numaralı sayısında, Türkiye öğrenci ve emekçi gençliğinin merkezi kitle örgütü olan YDGF'nin İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından kapatılması ile ilgili bir yazı yayınlamıştır. «Türkiye Devrimci Gençlik Örgütü YDGF Kapatıldı» başlığını taşıyan yazıda, YDGF Genel Başkanı Çetin Kaya'nın gönderdiği telgraf-mektuba yer verilmektedir.

Ayrıca gazetede Alman proleter devrimcilerinin, YDGF'nin kapatılmasını 'Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti'ne ve 'İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na gönderdikleri telgrafla protesto ettikleri açıklanmaktadır.

Alman proleter devrimcilerinin gönderdikleri protesto telgrafında şöyle denilmektedir:

«Türkiye yurtsever devrimci gençliğine. onun yükselen mücadelesine yönelen saldırıları, YDGF'nin kapatılmasını şiddetle protesto ediyoruz. YDGF derhal açılmalıdır.»

Protesto telgrafının metninin fotokopisi, Roter Morgen'in 9 Mart 1979 tarihli sayısında Almanca ve Türkçe olarak basılmıştır.

ÇAĞRI

Faşizmi, hayat pahalılığını zamları ve YDF'nin kapatılmasını protesto edelim MİTİNG ve YÜRÜYÜŞÜNE KATILALIM

Yeri : Konak Meydanı/İZMİR
Tarih : 8 Nisan 1979 Pazar Saat : 14.00